

Βία, δημοκρατία και φρούτα εποχής...

Η αύξουσα διάλυση του συντεταγμένου πολιτικού και κοινωνικού βίου χτυπά όλο και πιο συχνά το καμπανάκι

Η εθνική γιορτή που απειλείται από τα γιουρούσια των κόκκινων και των μαύρων «αγανακτισμένων», γήπεδα που γίνονται πεδία μάχης, το αθηναϊκό κέντρο που καίγεται και βανδαλίζεται, διακεκομμένη εγκληματικότητα, σπείρες δημοσίων υπαλλήλων που κάνουν μπάζες ιδιοποιούμενες τους κρατικούς θεσμούς, η αριστερή ιδεολογική νομιμοποίηση και παρακίνηση στην «ανυπακοή» προς ένα κράτος υπό διάλυση, τα εγγόνια των ταγματσαφαιτών που κηρύσσουν από το Δίστομο αντιγερμανικό αγώνα, η δικαστική επιβεβαίωση των παρανομιών μεγαλοπαραγόντων του δημόσιου βίου. Η ανομία, η αύξουσα διάλυση του συντεταγμένου πολιτικού και κοινωνικού βίου, χτυπά όλο και πιο συχνά πλέον το καμπανάκι. Η κρίση διαβρώνει συστηματικά τη νομιμοποίηση του κράτους και τη συμβολική ενοποιητική λειτουργία του έθνους.

Εκ πρώτης όψεως οι ανψυχτικές αυτές δυναμικές εξηγούνται με τον μέγεθος και τις επιπτώσεις της εθνικής κρίσης. Οι διαστάσεις όμως που προσλαμβάνουν δείχνει ότι κάτι σάπιο προϋπήρχε και δούλευε ως πρόβλημα ή έρπουσα παρακμή του «μεταπολιτευτικού δημοκρατικού κεκτημένου». Πολλά άλλωστε από τα ανωτέρω φαινόμενα είχαν ήδη εκδηλωθεί προ της κρίσης: από τη διάχυτη διαφθορά των «πάνω» και των «μεσαίων», από τον αντιδημοκρατικό λαϊκισμό που διέτρεχε τις πρακτικές όλων των πολιτικών παρατάξεων, ως το μηδενιστικό καταστροφικό μένος του «νεοαναρχισμού» και των «μπαχαλάκηδων». Πώς η περίοδος της ομαλότερης λειτουργίας της Δημοκρατίας παρήγαγε και παράγει τέτοιες αντιδημοκρατικές ανομικές συμπεριφορές; Η συζήτηση είναι μεγάλη αλλά θα πρέπει να γίνει, σαν αναστοχασμός της μεταπολιτευτικής περιόδου και με επίγνωση του λεπτού και αντιφατικού χαρακτήρα της Δημοκρατίας. Οι δημοκρατικοί θεσμοί μπορεί να ενισχύουν καλές δημοκρατικές πρακτικές, εφόσον όμως μεσολαβεί μια ανάλογη πολιτική συμπεριφορά και ένα ανάλογο δημοκρατικό ήθος. Στη μεταπολιτευτική Ελλάδα αυτή η μεσολάβηση αποτυπώθηκε στη συμβίωση και στη διαπάλη αντίστοιχων τάσεων και νοοτροπιών. Η δημοκρατική κουλτούρα, η ανεκτικότητα και ο ορθολογισμός ενισχύθηκαν από τη σταθεροποίηση της δημοκρατίας και την κοινωνική ανέλιξη. Ταυτόχρονα όμως συμπλέχτηκε με την κυρίαρχη πολιτικοκομματική πρακτική της διμαγωγίας και της συναλλαγής μεταξύ εξουσίας, ατόμων, οργανωμένων συμφερόντων και τοπικών κοινωνιών. Δημοκρατική κουλτούρα και εκδημοκρατισμός της πολιτικο-οικονομικής συναλλαγής συνυφάνθηκαν με διαβρωτικά αποτελέσματα για το κύρος του κράτους και των θεσμών. Ο «νέος πολιτισμός» του παγκοσμιοποιημένου χρηματιστικού καπιταλισμού ενίσχυσε τις παθογένειες κορυφώνοντας τον άκρατο καταναλωτισμό, τον «κτιπικό ατομισμό» και τον μεταμοντέρνο ηδονισμό. Έτσι, η νεοαποκτηθείσα ευημερία αποκοβόταν βαθμιαία από τη δημιουργική εργασία και το υγιές κέρδος, ο καταναλωτισμός από την παραγωγή και ο ατο-

ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ
ΒΟΥΛΓΑΡΗ

“

Στην Ελλάδα της κρίσης ο χώρος του κομματικού ανταγωνισμού μεταβάλλεται, καθώς αντίθετοι εξτρεμισμοί συνυπάρχουν και συχνά επιτίθενται από κοινού σαν φαιοκόκκινο μέτωπο. Οι ιστορικές διαχωριστικές γραμμές και ευαισθησίες σβήνουν, τόσο ώστε ο κ. Καμμένος, άνετος, να μην αποκλείει τη συμμαχία του ακροδεξιού κόμματός του με το ΚΚΕ (!)

μισμός από το δημόσιο συμφέρον. Οι ατομικές και συλλογικές συμπεριφορές ήταν όλο και περισσότερο ανοιχτές τόσο στην προοπτική του δημοκρατικού εκσυγχρονισμού όσο και της διάχυσης της κοινωνικής ανομίας και της διαφθοράς. Η συγκεκριμένη συμβίωση διατηρείτο όσο η ανάπτυξη και ο δανεισμός τροφοδοτούσαν όλες αυτές τις συνιστώσες της μεταπολιτευτικής κουλτούρας.

Η κρίση ανέτρεψε αυτή τη συνθήκη καθιστώντας τις αντίρροπες δυναμικές ανοιχτά συγκρουόμενες. Το κύρος του κράτους και το έθνος ως κοινότητα αλληλεγγύης δοκιμάζονται. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η δημοσκοπική προς το παρόν αποδόμηση του κομματικού συστήματος, καταλήγει να είναι σχεδόν επιφανόμενο ευρύτερων και εν μέρει επικίνδυνων μεταβολών. Στην ουσία, αλλάζουν και κατά κανόνα φθείρονται βασικές συντεταγμένες της νομιμοποίησης της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας.

Οι θεσμοί και το πνεύμα μιας εποχής καθορίζονται από την ιστορική εμπειρία και τα τραύματα που η χώρα θέλει να υπερβεί με τη νέα θέσμισή της. Η μεταπολιτευτική Ελλάδα ήθελε να αφήσει πίσω τη δικτατορία και την «ελεγχόμενη» μετεμφυλιακή δημοκρατία των αποκλεισμών και των διακρίσεων. Στο νέο δημοκρατικό πλαίσιο οι τρεις ιστορικές παρατάξεις αλληλοαναγνωρίστηκαν ως πολιτικοί αντίπαλοι και όχι ως εχθροί. Η ομαλή εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία σταθεροποίησε το σύστημα, η παραδοσιακή Αριστερά παρά την προσκόλλησή της στο σοβιετικό μοντέλο αναγνώρισε την αξία της δημοκρατίας, ενώ από την άλλη, η Ακροδεξιά ήταν απονομιμοποιημένη λόγω του αντιφασιστικού χαρακτήρα της Μεταπολίτευσης. Στα μυαλά των πολιτών και στις τεχνικές των δημοσκόπων, ο κομματικός ανταγωνισμός μπορούσε να αναπαύεται σταθερά σε έναν άξονα Αριστερά-Δεξιά. Στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης, αυτή η μεταπολιτευτική δημοκρατία δέχεται πολλαπλές επιθέσεις. Ο αριστερός και δεξιός εξτρεμισμός προσπαθεί να εξομοιωσει με τη δικτατορία, η

λαϊκιστική αντιπολιτική επιθετικότητα των απογοητευμένων πρώην πελατών του κομματικού κράτους, την υποβιβάζει σε «κλεπτοκρατία», η παραδοσιακή Αριστερά χωρίς πρόγραμμα και σχέδιο, σιγοντάρει την απονομιμοποίηση με τη ρητορική της ανυπακοής της «αντίστασης». Ο χώρος του κομματικού ανταγωνισμού μεταβάλλεται, μοιάζοντας όλο και περισσότερο με πεταλο, καθώς οι αντίθετοι εξτρεμισμοί συνυπάρχουν και συχνά επιτίθενται από κοινού σαν φαιοκόκκινο μέτωπο. Οι ιστορικές διαχωριστικές γραμμές και ευαισθησίες σβήνουν, τόσο ώστε ο κ. Καμμένος, άνετος, να μην αποκλείει τη συμμαχία του ακροδεξιού κόμματός του με το ΚΚΕ (!).

Η μεταπολιτευτική Ελλάδα, διδαγμένη από την περίοδο της «εθνοφοροσύνης», έπαψε να χρησιμοποιεί το Έθνος σαν μια υπερβατική συλλογικότητα στην οποία κάποια από τις επιμέρους παρατάξεις είχαν ιδιαίτερα ιδιοκτησιακά δικαιώματα και μπορούσε να αποκλείσει τους πολιτικούς αντιπάλους, θεωρώντας τους «προδότες» και «μιάσματα». Στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης, αναβιώνει με ευθύνη της παραδοσιακής Αριστεράς και της Ακροδεξιάς μια αποκρουστική νέα «εθνοφοροσύνη» που θέλει να αναγορεύσει και πάλι τους πολιτικούς αντιπάλους σε εχθρούς και όργανα «ξένων δυνάμεων».

Η μεταπολιτευτική Ελλάδα «κατασκεύασε» το πολιτικό υποκείμενο «κυρίαρχος Λαός» σε αντιδιαστολή με τη μετεμφυλιακή πραγματικότητα στην οποία εξωθεσμικά και εξωκοινοβουλευτικά κέντρα νέμονταν μέρος τουλάχιστον της εξουσίας. Μετά τη χούντα, ο «Λαός» ήταν ανώτερος από το σύνολο των ατόμων που τον αποτελούσαν, γιατί η ίδια η συγκρότησή του ταυτιζόταν με τη Δημοκρατία και το γενικό συμφέρον. Ο λαϊκισμός αργότερα μετέτρεψε τον κυρίαρχο λαό σε πρόσχημα για τη νομιμοποίηση ποικίλων ιδιωτικών και συντεχνιακών συμφερόντων εις βάρος του γενικού. Στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης, αυτός ο ιδιωτικοποιημένος λαός, που κατακερματίστηκε πριν συντεχνιακά, σκορπίζεται πολιτικοκομματι-

κά, μέσα στη σύγχυση που έχει προκαλέσει η απότομη οικονομική πτώση. Αναζητά αλαφιασμένος τον δρόμο της εθνικής ανασυγκρότησης, αναζητά δηλαδή μια νέα σχέση του ατομικού με το γενικό συμφέρον έτσι ώστε να ανασταθεί και ο ίδιος ως Λαός αντί της «αγανακτισμένης» μάζας.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι στη σημερινή Ελλάδα της κρίσης, η γεωπολιτική θέση της χώρας και ο πολιτισμός της Δημοκρατίας γίνονται και πάλι διακύβευμα που χωρίζει τις κομματικές δυνάμεις. Το «μεταπολιτευτικό δημοκρατικό κεκτημένο» έχει διαβρωθεί από τις δικές του αντιφάσεις, και τις επιθέσεις που δέχεται από δυνάμεις και συμπεριφορές που κινούνται πλέον εκτός αυτού του πλαισίου. Κατά τούτο, οι αναταράξεις στο κομματικό σύστημα αντανακλούν ευρύτερες μεταβολές με επικίνδυνες ενδεχομένως απολήξεις. Μπροστά στις εκλογές, το τόξο των πολιτικών δυνάμεων από τη φιλοευρωπαϊκή Δεξιά ως τη δημοκρατική Αριστερά, τόξο που πρεσβεύει την ανασυγκρότηση της χώρας μέσα στην Ευρώπη και το ευρώ, έχει δύσκολο έργο. Δεν είναι εύκολο να καταστρώσει μια εθνική πρόταση ανασυγκρότησης που να αντιμετωπίζει την κρίση και να αποκαθιστά την αξιοπρέπεια της χώρας στην Ευρώπη η οποία συγκροτείται πλέον πολιτικά αλλά όχι ακόμα δημοκρατικά. Ούτε είναι εύκολο να διασώσει το «μεταπολιτευτικό δημοκρατικό κεκτημένο» ανανεώνοντάς το μέσα από τον αυτοκριτικό αναστοχασμό, πόσω μάλλον να επαναξιοδοτήσει τη δημοκρατία ώστε να περιλάβει υλικά και ηθικά τις νεότερες ηλικίες.

Η ελπίδα είναι ότι το τόξο αυτό που εκφράζει μια ικανή πολιτικοκοινωνική πλειοψηφία και ενστερνίζεται τον ευρωπαϊκό δρόμο, θα συνειδητοποιήσει το ιστορικό διακύβευμα και θα θέλησει να περιφρουρήσει τον συντεταγμένο δημοκρατικό βίο που κατακτήθηκε, καθώς η κρίση παράγει έκτακτα περιέργα φρούτα εποχής.

ΣΤΙΓΜΑ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Η διαφθορά ως τρόπος ζωής...

«Κοινωνία ώρα μηδέν»! Οχι, δεν μιλάω για την ταινία με τον Κούρκουλο και τη Χρονοπούλου, όπου ο δικός μας λέει την ατάκα-θάνατο «θα μείνω εδώ και θα πίνω μέχρι να βγάλετε το πόρισμα», απόδειξη ότι η διαφθορά σ' αυτή τη χώρα είναι τρόπος ζωής. Είναι στο DNA μας, είτε μας αρέσει είτε όχι, κι ας ενοχλούνται όσο θέλουν οι διακινητές της άποψης ότι η διαφθορά αρχίζει και τελειώνει στη φυλή των πολιτικών. Οχι. Διότι, πλην των άλλων, οι πολιτικοί δεν είναι τίποτα περισσότερο από άτομα αυτής εδώ της κοινωνίας. Στην οποία ανήκουμε κι εμείς, κι ο διπλανός μας, κι ο γείτονας, κι ο προϊστάμενος, κι ο κολλητός, και ο έμπορος της γωνιάς. Επίσης να μην ξεχνάμε ποτέ ότι για κάθε έναν που τα πιάνει, υπάρχει ένας τουλάχιστον που τα δίνει. Ο οποίος επίσης είναι διεφθαρμένος. Όσο και ο κυδαίος δωροδοκούμενος. Τελεία και πάυλα...

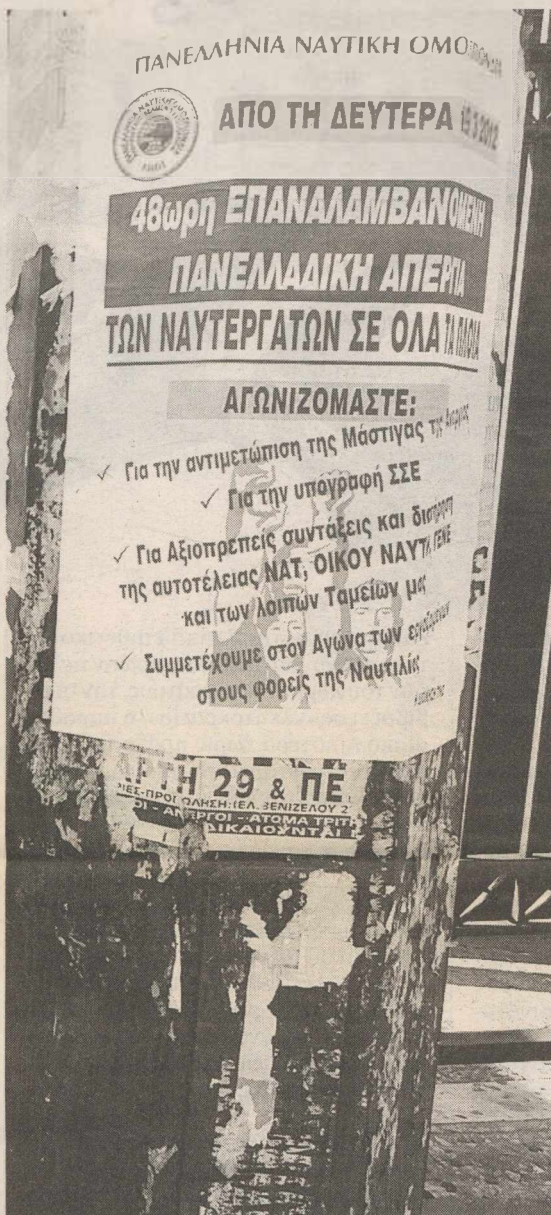
Σχέδια επί σχεδίων για την παρέλαση!

Όμως εγώ δεν ήθελα να μιλήσω για την ταινία, ούτε για τη διαφθορά. Αλλωστε τα έχουμε ξαναπεί αυτά, ειδικά για τη διαφθορά και τη «συνευθύνη» που έχουμε όλοι για το ότι φτάσαμε στον πάτο με τόση ταχύτητα. Αλλο ήθελα να θίξω, αλλά με έφαγε η παρένθεση. Οτι είμαστε παραμονές της εθνικής γιορτής της 25ης Μαρτίου και τρέμει η ψυχή κυβερνώντων και αρχηγών πολιτικών κομμάτων για το πώς θα εξελιχθούν μεθαύριο οι παρελάσεις για τον εορτασμό της επετείου. Οτι κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί την ασφάλεια όσων θα καθίσουν στην εξέδρα των επισήμων για να τιμήσουν με την παρουσία τους τις στρατιωτικές δυνάμεις και τα παιδιά που θα παρελάσουν. Και καταστρώνονται σχέδια επί σχεδίων από την ΕΛ.ΑΣ. για την αντιμετώπιση των έκτακτων περιστατικών που προοιωνίζονται για αύριο, λες και πρόκειται για πολεμική επιχείρηση. Και κυκλοφορεί το απίστευτο ράδιο-αρθύλα ότι θα κατέβει ακόμη και... στρατός στους δρόμους και τέτοια! Για να γιορτάσουμε την εθνική επέτειο! Έλεος, ρε παιδιά, έλεος...

Θα επιχειρήσουν να τα κάνουν λίμπα

«Είμαι αγανακτισμένος», σου λέει ο άλλος. Μάλιστα, είσαι, και καλώς έχεις αγανακτίσει. Αλλά, ρε μεγάλε, θα βγει τίποτα προπληκίζοντας, γιουχαίζοντας, πετροβολώντας ή γιαουρτώνοντας αυτόν που εσύ ο ίδιος εξέλεξες πριν από δυόμισι μόλις χρόνια να σε εκπροσωπήσει; Θα πάρεις πίσω όσα σου έκοψαν; Ή θα βελτιωθεί η ζωή σου;

Τίποτε από όλα αυτά δεν θα γίνει. Το μόνο που θα συμβεί είναι ότι θα γίνουμε και πάλι βορά στα ανά τον κόσμο αδνήφα ΜΜΕ, που καίγονται να μας κάνουν πάλι πρώτο θέμα, ότι εδώ δεν σεβόμαστε ούτε τις εθνικές επετείες, ούτε τα μνημεία, ούτε τους

Το ΚΚΕ και τα φάρμακα

Το πολιτικό σύστημα μπορεί να χαιρέσει (ακόμη) τις μικρές του νίκες απέναντι στην αφροσύνη του μικροκομματικού οφέλους: παρακολούθησα από κοντά αυτή την απίθανη, ως προς τα αιτήματα, απεργία των ναυτεργατών που καθοδηγήθηκε από το ΚΚΕ. Σε έναν πίνακα αιτημάτων του είδους «ρίχνω στάχτη στα μάτια του κόσμου», κύριο αίτημα ήταν να εξαιρεθεί ο Οίκος Ναύτου από την ένταξή του στον ΕΟΠΠΥ. Δηλαδή να εξαιρεθεί ο Οίκος Ναύτου από την προσπάθεια που γίνεται να σταματήσει το πάρτι που κάνουν οι φαρμακευτικές εταιρείες από κοινού με τους γιατρούς και τους φαρμακοποιούς, και το οποίο είχε ως αποτέλεσμα να αυξηθούν στο 100% οι δαπάνες για ιατροφαρμακευτικό υλικό. Το αίτημα του ΚΚΕ έρχεται σε συνέχεια των αντίστοιχων αιτιάσεων που είχαν διατυπωθεί στη Βουλή για τα γενόσημα φάρμακα, όπου το κεντρικό επιχείρημα του ΚΚΕ ήταν «θα πεθάνουν πολλές χιλιάδες άνθρωποι»! Γιατί άραγε; Έχει κάποιο «διαίτηρο» ενδιαφέρον το κόμμα για τα φάρμακα;

ανθρώπους, και είμαστε μια ζούγκλα. Χωρίς νόμους και κανόνες, και χωρίς αξίες. Μια κοινωνία στο «μηδέν».

Θα μου πεις, και που τα λες, ποιος τα ακούει; Εδώ έχει οργανωθεί το πράγμα, και έχει οργανωθεί, απ' ό,τι φαίνεται, καλά. Ένας συρφετός συμπεφερόντων που εκτείνεται από την Ακροδεξιά ως την Ακροαριστερά και έχει κίνητρα καθαρά πολιτικά, θα επιχειρήσει την Κυριακή να τα κάνει όλα λίμπα. Και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε να υπάρξει σοβαρό πρόβλημα στη χώρα, λες και δεν μας έφταναν όλα τα άλλα. Κι εμείς θα κοιτάμε απαθείς. Όπως έγινε την Κυριακή στο ΟΑΚΑ. Που κοιτάζαμε τους 150 αλπαράδες να προετοιμάζονται το μακελειό και δεν έκανε ένας (1) μας το παραμικρό. Γιατί αυτοί είμαστε: μια κοινωνία σε αφασία...

Τι χρειάζονται οι εκλογές τώρα;

Αναρωτιέμαι πώς αυτή η κοινωνία θα πάει σε έναν, ενάμιση μήνα σε εκλογές να ψηφίσει. Βεβαίως θεωρώ εξαιρετικά παρήγορο το γεγονός ότι καμιά 200αριά χιλιάδες άνθρωποι πήγαν στις κάλπες για να αναδείξουν πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ τον Βαγγέλη Βενιζέλο, αλλά οι εθνικές εκλογές είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα. Γι' αυτό εξακολουθώ να αναρωτιέμαι τι χρειάζονται οι εκλογές τώρα, όταν είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι τα δυο μεγάλα κόμματα θα βγουν σοβαρά τραυματισμένα από αυτές, θα αναγκαστούν και πάλι να συνεργαστούν και θα σχηματίσουν κυβέρνηση υπό τον Παπαδήμο ή έναν «Παπαδήμο» τέλος πάντων. Επιμένει, μου λένε, ο Σαμαράς για εκλογές. Μάλιστα. Τι να τις κάνει όμως; Εκλογές τώρα θα δώσουν την ευκαιρία στον Καμμένο να γίνει «νοματσίος» και να βρεθεί στη νέα Βουλή με καμιά 20αριά βουλευτές. Εκλογές αργότερα θα δώσουν την ευκαιρία στην κοινωνία να αντιληφθεί τι ακριβώς πρεσβεύει ο Καμμένος και να πάρει τα μέτρα της...

Παρέλαβε ένα διαλυμένο κόμμα

Όμως ο Σαμαράς επιμένει. Πρόβλημα του. Σιγά να μη στενοχωρηθούμε κιόλας που δεν θα γίνει πρωθυπουργός - γιατί πρωθυπουργός δεν θα γίνει υπ' αυτούς τους όρους. Κι από την άλλη υπάρχει και ο Βενιζέλος. Που επίσης δεν (πρέπει να) θέλει εκλογές. Παρέλαβε ένα διαλυμένο κόμμα, πρέπει να το στήσει από την αρχή, πρέπει να βρει κρήματα, πρέπει να παρουσιάσει νέα πρόσωπα. Δεν είναι εύκολα όλα αυτά και προφανώς ο χρόνος των 40-45 ημερών ως τις εκλογές δεν του αρκεί. Θέλει χρόνο λοιπόν. Όσο περισσότερο τόσο καλύτερα. Όμως πια δεν εξαρτάται από το ΠΑΣΟΚ το πότε θα γίνουν οι εκλογές. Αρα ο ίδιος δεν έχει καμιά δυνατότητα να επιβάλει τις απόψεις του. Τι μέλλει γενέσθαι λοιπόν; Εκλογές σύντομα. Κι ο Θεός βοηθός...

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

Του Δ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάγκελα παντού

ΤΙ ΕΙΝΑΙ μικρό και άσχημο (αλλά δεν θα ομορφύνει όταν μεγαλώσει); Η ασφάλεια. Έχει αντικαταστήσει εδώ και καιρό στο λεξιλόγιο της πολιτικής την οικονομία.

Όπως πάντα όμως, στην πολιτική μπορεί να λες ένα πράγμα και να εννοείς κάτι άλλο. Ας πούμε, μπορεί να λες ασφάλεια και να εννοείς λαθρομετανάστευση. Αλλωστε, τόσο η εξαθλίωση του ιστορικού Κέντρου - και όχι μόνο - της Αθήνας αλλά και η γενικότερη εκτράχυνση της εγκληματικότητας στη χώρα συνδέεται με το μεταναστευτικό κύμα που έχει σαρώσει τη χώρα. Πράγματι, η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε ένα είδος πίσω αυλής της Ευρασίας.

Ξεχάστε προς στιγμήν την επικαιρότητα της εβδομάδας, δηλαδή τα φλεγόμενα καθίσματα και τις μάχες σώμα με σώμα στο ΟΑΚΑ. Ή την επίσκεψη του Χρυσοχοϊδη στον Σαμαρά. Ή το σπάσιμο του ταμπού των κέντρων υποδοχής - δηλαδή των στρατοπέδων - για μετανάστες κοντά στα σύνορα. Το είχε ζητήσει ο Χρυσοχοϊδης και στο προηγούμενο πέρασμά του από την Κατεχάκη, το 2009-2010. Αλλά για λόγους συμβολισμού, το Μέγαρο Μαξίμου του Γιώργου Παπανδρέου δεν το ήθελε. Εδώ ο πρώην πρωθυπουργός ήθελε να πάρουν ελληνική υπηκοότητα οι καταληψίες - μετανάστες της Υπατίας, κάτι που προκάλεσε μια παρασκηνιακή προστριβή με τον τότε υπουργό Εσωτερικών Γιάννη Ραγκούση που το θεωρούσε πολιτικό σφάλμα. Αντιθέτως, ο Δημήτρης Αβραμόπουλος, ως υπουργός Υγείας, διευκόλυνε άμεσα τον Χρυσοχοϊδη στο θέμα των κέντρων υποδοχής. Με αποτέλεσμα να τον ευχαριστήσει ο Χρυσοχοϊδης στο Υπουργικό Συμβούλιο.

ΦΥΣΙΚΑ, όλα αυτά δεν είναι ελληνική πατέντα. Η λαθρομετανάστευση είναι το βασικό θέμα της γαλλικής προεκλογικής εκστρατείας. Συμπεριλαμβανομένης στο ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο και τη δημοσκοπική άνοδο του Φρανσουά Ολάντ, ο Νικολά Σαρκοζί βρήκε διέξοδο στη μετανάστευση, υιοθετώντας τελικά μια σκληρή ατζέντα. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ψαλίδα με τον Ολάντ έκλεισε. Αντίστοιχα, στη Συγγρού οι άνθρωποι του Αντώνη Σαμαρά θυμούνται πολύ καλά πότε η ΝΔ έπιασε δημοσκοπικό πάτο κι άρχισε σιγά σιγά να ξανανεβαίνει: «Όταν πήγαμε κόντρα στην κυβέρνηση Παπανδρέου για το νομοσχέδιο Ραγκούση για την ιθαγένεια στους ξένους...».

Δεν χρειάζονται κοινωνιολογικές αναλύσεις - σκέτη ανατριχίλα - για τις ομοιότητες ανάμεσα στη Χαμάς και τη Χρυσή Αυγή! Υποτίθεται ότι οι χρυσαυγίτες επιτελούν και κοινωνικό έργο στον Άγιο Παντελεήμονα ακριβώς όπως η Χαμάς δεν ασκεί μόνο τρομοκρατική δράση κατά των Ισραηλινών, αλλά συντηρεί και τον κοινωνικό ιστό της παλαιστινιακής φτωχολογίας. Ο αρνητικός αντίκτυπος της λαθρομετανάστευσης είναι απτός σε όλα τα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Είναι η επόμενη ατζέντα και, παραλλήλως, ο καθρέφτης της συντηρητικοποίησης της μέσης Ελλάδας, μια διαδικασία την οποία έχει επιταχύνει δραματικά η κρίση.

Το συμπέρασμα είναι δύο λέξεις: κάγκελα παντού.